

komedia kryminalna o skradzionych sekretach

Eric Chappell

Złodziej

reżyseria Cezary Żak

premiera 16 listopada 2024

Teatr Komedia #niepoważninaserio

Przychodzi Złodziej

Północne Centrum Sztuki – Teatr Komedie

ul. Juliusza Słowackiego 19a
01-592 Warszawa
widownia@teatrkomedia.pl

Kasa Teatru

tel. (22) 833 68 80
bilety@teatrkomedia.pl

Godziny pracy kasy

wtorek – piątek 12:00–18:00, sobota – niedziela 14:00–18:00
oraz zawsze godzinę przed spektaklem

www.teatrkomedia.pl

zajrzyj do nas!

Komedia kryminalna i psychologiczna w jednym, ulubiony koktajl gatunkowy Cezarego Żaka, w jego reżyserii. *Złodziej* – sztuka Erica Chappella, cenionego i popularnego brytyjskiego autora – to historia o złapanym na gorącym uczynku złodzieju plądrującym dom bogatego małżeństwa... Ale tylko pod warunkiem, że tekst skończycie czytać po pierwszych stronach. Po ostatnich będziecie wiedzieli, ile cennych informacji kryją Wasze szuflady, jak bezwartościowe może być coś, w czego wartość bardzo wierzyliście oraz że intruz czasami przynosi więcej prawdy niż niejeden psycholog.

Złodziej to klasyka komedii psychologicznej, na polskich scenach kojarzona przede wszystkim z tytułową kreacją Jana Kobuszewskiego. A na scenie Komedii w tej roli Dorota Stalińska, której towarzyszą: Katarzyna Herman, Marcin Perchuć/Mariusz Zaniewski, Eliza Borowska, Piotr Ligienza/Mateusz Banasiuk/Maciej Zuchowicz.

Muzyczne tło spektaklu wypełnią utwory Krzysztofa Komedy.

Akcja – utrzymanego w klimacie lat 60. XX wieku – spektaklu rozgrywa się w bogatym domu na angielskiej prowincji. Czworu przyjaciół z dzieciństwa – dwie małżeńskie pary – wraca późną nocą z przyjęcia z okazji rocznicy ślubu i zastaje splądrowany dom. Doszło do włamania, a złodziej wciąż jest na miejscu. Nieoczekiwanie intruz zaczyna prowadzić z bohaterami grę, a na jaw wychodzą niewygodne dla nich fakty. Okazuje się, że przeszukując dom, nieproszony gość poznał skrywane głęboko tajemnice i nie zamierza rezygnować z tak doskonałej możliwości zdarcia kilku społecznych masek. A przy okazji z dobrej zabawy.

To nie jest złodziej jakich wielu. Żaden prostak czy oprych. Więcej w nim z wyrafinowanego psychologa, który lubi korzystać z wiedzy, ale nie lubi, żeby było wtedy nudno. I nasi bohaterowie przekonają się o tym bardzo boleśnie, bo niecodzienne spotkanie rzuci inne światło na dotychczasowe relacje dobrych przyjaciół i przykładowych par, ich lojalność, światopogląd oraz wspomnienia z przeszłości. Czas nie wyleczy tutaj niczego, bo z każdą godziną zaskoczeń i mnożących się pytań będzie przybywać: co jest w sejfie? Kto i dlaczego zawsze przegrywa swoje mecze tenisowe, a kto i dlaczego ukrywa swój akt urodzenia? Co tak naprawdę sprawia, że cenny medalion jest tak cenny? Czy nie skradziono czegoś wartego więcej niż biżuteria i pieniądze?

A przede wszystkim: ile warta jest prawdziwa przyjaźń oraz... kto nie jest jej wart?

Kochanie, podaj mi zwłoki

Eric Chappell

Złodziej

(Theft)

WYSTĘPUJĄ

w roli tytułowej
Dorota Stalińska

Katarzyna Herman
(Barbara)

**Marcin Perchuć /
Mariusz Zaniewski**
(John)

Eliza Borowska
(Jenny)

**Piotr Ligienza /
Mateusz Banasiuk /
Maciej Zuchowicz**
(Trevor)

REŻYSERIA
Cezary Żak

PRZEKŁAD
Elżbieta Woźniak

SCENOGRAFIA
I KOSTIUMY
Zuzanna Markiewicz

REŻYSERIA ŚWIATŁA
Sebastian Klim

Gdyby nas w „Familiadzie” zapytali, jak ludzie najbardziej lubią spędzać wieczór, co byśmy powiedzieli? Wiem, dużo zależy od tego, jacy ludzie. Pracoholicy lubią odpisać na jeszcze tylko jeden mail, alkoholicy walnąć kieliszek, młodzi małżonkowie bzyknąć się na dobry sen, starzy małżonkowie pokłócić o kasę, nastolatki – żeby ich zostawić w spokoju. Raczej nikt nie odpowie: zwłoki, napad, rabunek, jeszcze więcej krwawych zwłok, błagamy, zalejcie nas trupami, och tak, o tym marzymy.

A jednak. Nadchodzi wieczór, można wyluzować po kolejnym dniu ciężkiego, pełnego napięć i trudów życia, a my zamiast tego szukamy trupa. Tak bardzo nam zależy, żeby spędzić wieczór w towarzystwie znalezionych w krzakach zwłok, że potrafimy nie tylko zalec z książką na kanapie, ale nawet zadać sobie trup – przepaszam, trud! – wyprawy do teatru na kryminał.

Dlaczego? Dlaczego ludzie, którzy generalnie nie przepadają za śmiercią, tak bardzo lubią martwe ciała na scenie? Jest teoria, że mimo różnych stresów życie stało się tak bardzo bezpieczne i pluszowe, że nasze zwierzęce mózgi głupieją. Potrzebują dawki kortyzolu, jakiegoś zagrożenia i napięcia, żeby skutecznie funkcjonować. A że jednak za bardzo lubimy życie, żeby łączyć po dżungli w poszukiwaniu tygrysa, fikcja jest bezpiecznym sposobem na zapewnienie sobie tego niezbędnego napięcia.

Myślę, że jest jeszcze jeden powód, którego właśnie w *Złodzieju* dotknięto. My strasznie dużo ściemniamy, dużo gramy, stale kogoś udajemy – z różnych pobudek, zazwyczaj bardzo szlachetnych. I to jest tak strasznie męczące. Może dlatego marzymy o jakiejś sytuacji wyjątkowej, sytuacji zagrożenia. Żeby stanąć przed bandą zbirów w ciemnej alejce, spojrzeć w wylot lufy rewolweru, znaleźć włamywacza za firanką – bo może w końcu, raz w życiu, jak nie mielibyśmy nic do stracenia, jak wszystkie te małe rzeczy stałyby się bez znaczenia, moglibyśmy machnąć ręką na wszystko i być sobą.

Być może w sytuacji krańcowej pojawiłaby się prawda. I w końcu przestalibyśmy okłamywać samych siebie.

Pytanie, czy nie byłoby to bardziej przerażające niż najbardziej trzymające w napięciu kryminalne zagadki.

KIEROWNICZKA PRODUKCJI Justyna Pankiewicz	REALIZACJA ŚWIATŁA Donald Klepczarek Marek Klepczarek Jakub Szafran
REALIZACJA AUDIO/VIDEO Marcin Bociński Mateusz Bagiński Olga Rojek	MONTAŻYŚCI SCENY Krzysztof Iwański Grzegorz Laskus Mikołaj Gurdek-Szkudlarek Hubert Gurdek-Szkudlarek
KIEROWNIK TECHNICZNY Marcin Gajewski	KOORDYNACJA PRACY ARTYSTYCZNEJ, INSPICJENT Robert Ostolski
KIEROWNIK OBSŁUGI SCENY Paweł Stefaniak	SUFLERKA Katarzyna Adamczyk
GARDEROBIANE Katarzyna Adamczyk Irmina Kurowska	REKWIZYTOR Łukasz Kubiak
PRODUKCJA Marta Kostoń	

ZDJĘCIA PROMOCYJNE **Dawid Stube**

PLAKAT zdjęcie **Dawid Stube** · projekt **studio Elipsy**

KOMUNIKACJA I PROMOCJA **Anna Andraka** · **Agnieszka Butowska**
Anna Hautz · **Łukasz Orłowski** · **Justyna Piliszek**

PROGRAM SPEKTAKLU redakcja **Anna Andraka** · **Łukasz Orłowski**
skład **Elipsy**

Włamywacze są wśród nas

W tej sztuce toczą się rozliczne rozmowy, odsłaniane są tajemnice, odkrywane kody i zawartości skrytek oraz sejfów – tych realnych, i tych mentalnych. Temat psychologiczny, który nasuwa się psychoterapeutce czytającej tę sztukę, to nie tyle rozmowy z innymi (choć to jest także istotne), ile rozmawianie ze sobą i trudności wpisane w taki wewnętrzny dialog. Co nam takie szczere rozmowy uniemożliwia, dlaczego i jak się od nich odwracamy? Po co nam sejfy, w których chowamy to, o czym nie chcemy myśleć, czego wolelibyśmy nie widzieć i nie pamiętać?

„Świat nie sprzyja naszym poczynaniom”; „życie nie jest sprawiedliwe, nie dostajemy na starcie wszystkiego po równo”; „ludzie mają swoje własne pragnienia, swoje ograniczenia, co wchodzi w konflikt z naszymi pragnieniami”; „ludzie nie są aniołami – ani my, ani inni”. Tych kilka (banalnych być może) prawd (a listę można znacząco wydłużyć) odpowiada za to, że musimy od początku życia sięgać po to, co w slangu psychoanalitycznym nazywa się mechanizmami obronnymi. Są one w pewnym sensie niezbędne, szczególnie na początku życia, żeby rzeczywistość nas nie przygniotła i żeby można było się rozwijać i czuć w miarę bezpiecznie – nawet jeżeli dziecko jest słabe i bezradne, nie ma wpływu na to, że mama idzie do pracy albo ma swoje sprawy, rodzice nie konsultują z nim stworzenia kolejnego potomka itd.

Problem zaczyna się, gdy te mechanizmy stosujemy uparcie, a często bardzo przemyślnie w wieku dorosłym, gdy znacznie lepsze rokowania dla naszych poczynąń zapewniłoby widzenie rzeczywistości taką, jaka ona jest. Najzwięźlej i chyba najtrafniej ujął to żyjący w XVIII wieku angielski pisarz Samuel Johnson w liście do przyjaciela, Benneta Langtona: „Czy widzenie życia takim, jakie ono jest, przyniesie nam pociechę – tego nie wiem. Niemniej pociecha, jaką niesie prawda, jeżeli takowa istnieje, okazuje się stabilna i trwała; z kolei ta, która wynika z błędnego widzenia, musi być – podobnie jak jej źródło – zwodnicza i ulotna”.

Jest mnóstwo powodów, dla których w wieku dorosłych nie chcemy widzieć rzeczywistości – w pierwszym rzędzie tej wewnętrznej, ale w konsekwencji także zewnętrznej. Przeszkadzać może wstyd (nie chcę widzieć swoich nieidealnych poczynąń i cech), pragnienie ochrony niezbyt stabilnego poczucia wartości własnej, wygoda i złudne poczucie bezpieczeństwa. (Myślenie, wbrew temu, co niektórzy mówią, niestety boli). Tu także listę można wydłużać prawie w nieskończoność. Można, oczywiście, migać się w ten sposób przed widzeniem prawdy bardzo długo, prawie bez końca. Lepiej jednak, żeby coś wytrąciło z tej jazdy z zamkniętymi oczami, zanim nadejdzie starość, bo wtedy rokowania dla stanu psychicznego są naprawdę nieciekawe. W obliczu końca życia często nie udaje się już prawdy zakłamywać, a niestety niewiele można już zmienić, więc depresja prawie gwarantowana.

Na szczęście są „włamywacze”! Do naszego zabezpieczonego świata włamywają się inni ludzie, wydarzenia. Czasami nie włączamy alarmu – świadomie lub nieświadomie – bo tak naprawdę chcemy, żeby ktoś, coś wtargnęło i zmusiło nas do zatrzymania błędnego koła zakłamywania rzeczywistości. Czasami taką rolę pełni psychoterapia – choć psychoterapeuta, w przeciwieństwie do włamywacza ze sztuki, nie dokonuje inwazji w prywatność, tylko czeka, aż ktoś do niego przyjdzie i powie na przykład: „Czy możemy porozmawiać o kilku sprawach, potrzebuję jakiegoś zewnętrznego oglądu...”.

W teatrze jest odwrotnie – tutaj to publiczność obserwuje z zewnątrz poczynania scenicznych postaci. Bywa, że oglądający mogą się im nie tylko przyjrzeć, ale też... w nich przejrzeć. I mieć pretekst do rozmowy.

Cezary Żak. Słodkie kłamstwo nie jest złe

Co trzymasz w swoich szufladach?

Jestem buchalterem, a co za tym idzie w szufladach – i zresztą nie tylko w szufladach – musi być porządek. Mam tak od zawsze. Pamiętam, że jako dziecko, w szkole podstawowej, prowadziłem nawet specjalny dziennik i wystawiałem w nim stopnie wszystkim kolegom – z zachowania wobec mnie. Dziennik był tajny, nawet mama o nim nie wiedziała. Nie umiem powiedzieć, dlaczego go prowadziłem, ale tłumaczę to sobie tym, że moja mama była nauczycielką. Ja też myślałem, że tak skończę – jako nauczyciel właśnie. Dlatego porządek na biurku to była sprawa podstawowa.

I nie masz nawet jednej „szuflady wstydu”? Takiej, że jak obcy się do niej dostanie, to będzie miał niezłe żniwo albo niezły ubaw?

No nie mam. Bo przy okazji jestem też „wyrzucaczem” – wyrzucam wszystko, co uważam za zbędne, nie otaczam się szpargałami, lubię mieć uporządkowane w życiu, a porządki zaczynam właśnie od szuflad. Może właśnie dlatego dobrze się czułem, grając w sztukach i filmach Marka Koterskiego. Bo u mnie to może też trochę natręctwo, ale bez fundamentalizmu. W każdym razie rzadko zdarza się, żeby w mojej szufladzie coś się zmieniło – ta szuflada jest od rachunków, ta od egzemplarzy reżyserskich, ta od tekstów do przeczytania. I ja to wiem. Trzecia, piąta i siódma. Osobowość księgowego.

Czyli jak porządek, to i jasne, czyste sytuacje; prawda a nie tajemnice?

A tutaj to już zależy. Bo słodkie kłamstwo, pozytywne kłamstwo – jeśli nie robi krzywdy albo ma przed nią chronić – nie jest złe. No dobrze, może bardziej kłamstewko niż kłamstwo. A z drugiej strony, w naszym zawodzie ciężko jest mówić o prawdzie i fałszu. Kiedy wychodzimy na scenę, to przecież kłamiemy jak najęci – oszukujemy widza na maksa, wpuszczamy w maliny, gubimy tropy, zacieramy ślady, a przy okazji zacieramy ręce – bo niezłe się bawimy i bardzo lubimy to robić.

Jak w dobrym kryminale.

Jak w kryminale albo jak w powieści i grze psychologicznej. Kto kogo nabierze, kto się nie da nabrać, kto komu coś zabierze.

A w relacji aktor–reżyser częściej zabiera ten pierwszy czy drugi?

Drugi. To reżyser „kradnie” aktorom na własny użytek i ma w tym konkretny interes: żeby jego praca wyszła, żeby się udało i żeby aktorzy zagrali tak, jak reżyser sobie wyobraził. Czasami posługuje się tylko wiedzą, a czasami też „sztuczkami”.

Socjotechnika.

Zdarza się. Ale ważne, żeby nie dotykać drugiego człowieka zbyt głęboko, nie robić mu krzywdy – poczułem to wyraźniej w momencie, w którym sam zacząłem reżyserować.

A na jakich kryminałach się wychowałeś?

Zacząłem od Teatru Sensacji „Kobra”, wiadomo. Pamiętam takie obrazy z dzieciństwa, kiedy moi rodzice – namiętni oglądacze – siadają do „Kobry”. Ja nie byłem dopuszczany, ale uchylałem sobie drzwiczki i leżąc na podłodze, oglądałem te „Kobry” z nimi, tyle że przez szparę. Od zawsze lubiłem kryminały.

Dlaczego?

Jak można nie chcieć się dowiedzieć, kto zabił, kto uknuł? I po co? Dla kogoś, kto zaczynał od „Kobry”, to fundamentalne pytania... Ale ostatnio niestety czytam też biografie. Mówię „niestety”, bo jak się do tego przyznaję, to mi mówią, że życie zaczyna się od kryminałów, a kończy na biografiach.

A gdzie jest miejsce komedii?

Może wszędzie pomiędzy? Na komediach też się wychowywałem, i też w Teatrze Telewizji. Nawet ostatnio znowu oglądałem, nie wiem który już raz, *Mieszczanina szlachcicem* w reżyserii Jerzego Gruzy z Bogumiłem Kobielą. Komedie na serio – od zawsze dla mnie najciekawsze. A poza tym, może mało oryginalnie, ale trylogia o Pawlakach i Kargulach Sylwestra Chęcińskiego. Raz w życiu nawet pracowaliśmy razem – i poważniejszego reżysera w życiu nie spotkałem. Człowiek właściwie bez poczucia humoru, smutas z genialnymi efektami. Ale i reżyser bardzo drobiazgowy, o świetnym guście. A to chyba właśnie dobry gust jest w zawodzie aktora i reżysera najistotniejszy: wiedzieć, co będzie bawić, a nie wprawiać w rechot. Nie jechać na najniższych instynktach – że ktoś się przewróci, ktoś beknie, ktoś pokaże bieliznę – byle jak najgrubiej. Albo się to czuje, albo nie. Nie da się tego zadekretować, złapać obiektywnie – to nie wynik działania 2+2 i może właśnie dlatego dla wielu sztuka jest tak pociągająca.

A *Złodziej* to bardziej historia kryminalna czy komediowa?

Ja ją czytam wybitnie kryminalnie, choć z humorem. Za *Złodziejem* Erica Chappella ciągnęła się u nas legenda Jana Kobuszewskiego i jego tytułowej roli w spektaklu z 2001 roku. To był właściwie jego monodram i nic ważniejszego dookoła tej kreacji się nie działo. Nawet na afiszu zapowiadającym premierę pisano Kobuszewski „w towarzystwie” innych aktorów i aktorek. A kiedy ja przeczytałem ten kryminał, tę komedię, pierwszy raz, pomyślałem: „sam złodziej – Spriggs – interesuje mnie chyba najmniej; to te dwie pary w jego towarzystwie – i to, co on z nimi robi – są najciekawsze”. Wszystko, co komediowe w Spriggsie, i tak wyjdzie – trzeba tylko aktora, który w „dobrym guście” uniesie postać i tego nawet nie ma co „próbować na scenie”.

Skoro kryminał, to gdzie tajemnica?

Tajemnicą jest to, co się dzieje między czwórką pozostałych bohaterów. Bo gdyby nie złodziej w domu, to z nich nic nie wyłazłoby już do grobowej deski. Żyłiby w bańce niedomówień

i wyobrażeń o sobie. A tu nagle przychodzi obcy i przekłują balon. Dzięki temu wszyscy dowiadują się rzeczy, o których woleli nie wiedzieć i nie myśleć.

Dziwny to złodziej: niby coś zabiera, ale i przynosi.

Zabiera im przyjemną uludę, w której żyli. A przynosi jakiś rodzaj wyzwolenia, zrzucenia z siebie ciężaru wszystkiego, co pod pozorem spokoju sprawiało, że ich życia były nieznośne. wyobrażeń o sobie.

Czyli kradnie im iluzję.

Tak, otwiera oczy, zabiera bielmo.

Spriggs – !uwaga spoiler alert! – tak naprawdę nie bierze niczego, co można sprzedać. Na tym polega jego odwrócona rola, że mając w kieszeni broszkę za 15 tysięcy funtów – co wtedy było fortuną – zwraca ją. Tak samo, jak medalionik Jenny. Ma w tym cel, może nawet więcej niż jeden: chce, żeby go wypuszczono z domu, ale być może chce z niego wyjść dopiero wtedy, kiedy załatwi wszystkie sprawy między nimi – na przykład wtedy, kiedy Trevor dowie się, że to nie on jest na zdjęciu w medalioniku, który na piersi nosi jego żona. Niby jest tam sporo drzwi, a złodziej jednak zamiast wyjść, mówi: „porozmawiajmy”. No więc porozmawiajmy... i niech się dzieje.

Autor

Eric Chappell

autor tekstu

Brytyjski scenarzysta i dramatopisarz, urodził się w Grantham w hrabstwie Lincolnshire w 1933 roku. Już jako nastolatek miał dar opowiadania zmyślonych historii. Studiował księgowość, rozpoczął pracę jako rewident księgowy w East Midlands Electricity Board, a po godzinach spędzanych w biurze zajmował się pisaniem. W tych czasach powstało kilka powieści, ale nigdy nie zostały wydane, w opinii autora nie były dostatecznie dobre, by je publikować. Wtedy Eric Chappell postanowił sprawdzić się w innym gatunku – napisał swoją pierwszą sztukę *The Banana Box*, wystawioną w Apollo Theatre, na podstawie której powstał 28-odcinkowy kultowy serial *Rising Damp*, bardzo często pokazywany w telewizji. W 1975 roku otrzymał nagrodę Pye Television Award dla najbardziej obiecującego młodego pisarza za serial telewizyjny *The Squirrels*, w 1978 roku nagrodę BAFTA Award za najlepszy serial komediowy *Rising Damp*, a za ekranizację sztuki nagrodę Evening Standard Film Award za najlepszą komedię. W następnych latach spod pióra Chappella wyszły scenariusze kolejnych seriali komediowych: *Only When I Laugh*, *The Bounder*, *Home to Roost*, *Duty Free*, *Singles*, *Haggard* i *Fiddlers Three*, wszystkie dla Yorkshire Television. Prawa do produkcji własnych, oryginalnych wersji scenariuszy zakupiły telewizje, m.in.: amerykańska, szwedzka, niemiecka, portugalska, holenderska. Po scenicznym sukcesie *The Banana Box* (1971) powstały kolejne sztuki, m.in.: *We're Strangers Here* (1976), *Natural Causes* (1984), *Fiddler's Three* (1990), *Something's Burning* (1992), *Haunted* (1994), *Theft* (1995), *Snakes and Ladders* (2001) – zmieniona wersja komedii *Heatstroke* (1995), której polską prapremierę pt. *Węże* przygotował Teatr Komedia. Był jednym z najlepszych autorów scenariuszy komediowych w swoim kraju. Zmarł w Grantham 21 kwietnia 2022 roku.

Twórczynie i twórcy

Elżbieta Woźniak

przekład

Ukończyła filologię angielską na Uniwersytecie Warszawskim. Najchętniej przekłada komedie, farsy i musicale, ale również dreszczowce czy sztuki o poważnej tematyce. Przekłada teksty angielskie, amerykańskie, australijskie i kanadyjskie. Ostatnio tłumaczy też dramaty dla dzieci i młodzieży. Odkryła nieznanym polskim widzom dramaturgów: P. Pörtnera (*Szalone nożyczki*), R. Cooneya (*Mayday* i *Mayday 2*), R. Hawdona (*Wieczór kawalerski* i *Weekend z R*), K. Ludwiga (*Księżyc nad Buffalo*), A. Bennetta (*Szaleństwo Jerzego III*), T. McNally'ego (*Maria Callas. Masterclass*, *Matki i synowie*), E. Taylora (*Żona potrzebna od zaraz*), W. Nicholsona (*Odwrot*), E. Chappella (*Złodziej*), J. Buchana (*39 steps*), C. McPhersona (*Dublińska kolęda*), T. Stopparda (*Rock'n'roll*), N. Payne'a (*Konstelacje*), T. Firtha (*Dziewczyny z kalendarza*), P. Quiltera (*Boska*), R. Harrisa (*Stepping out*), N. Deara (*Władza*). Tłumaczyła także libretta licznych musicali, takie jak: *Miss Sajgon*, *Boyband*, *Evita*, *Bagdad Café*, *Carmen Latina*, *Oklahoma*, *Ghost* i inne. Jest autorką przekładów: *Coś nie gra* H. Lewisa, J. Sayersa, H. Shieldsa; *Quiz* J. Grahama; *Dom lalki. Część 2* L. Hnatha; *Lily* oraz *Jak Zabłocki na mydle* J. Popplewella, *Dziewczyna z pociągu* R. Wagstaff i D. Abela, *Głowa w piasek* M. Murraya, *Gra w randki* P. Quiltera. W Teatrze Komedia wystawiono ponad trzydzieści sztuk w jej tłumaczeniu.

fol. Janusz Gütner

Cezary Żak

reżyseria

Aktor teatralny, filmowy, telewizyjny i dubbingowy oraz reżyser. W 1985 roku ukończył studia na Wydziale Aktorskim wrocławskiej filii Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej w Krakowie. W teatrze zadebiutował w 1986 roku rolą Działacza Społecznego w sztuce

Panna Tutli Putli Stanisława Ignacego Witkiewicza wystawianej przez Wrocławski Teatr Współczesny. W 1993 roku otrzymał nagrodę Towarzystwa Przyjaciół Teatru we Wrocławiu dla młodego aktora, w 1994 roku – wyróżnienie za *Kontrabasistę* Süskinda oraz Trofeum od Prezydenta Torunia na XXVIII Ogólnopolskim Festiwalu Teatrów Jednego Aktora w Toruniu. Grał w Teatrze Współczesnym we Wrocławiu (1985–1986 i 1990–1995), Teatrze im. Norwida w Jeleniej Górze (1995–1996) i Teatrze Powszechnym w Warszawie (1997–2006). Przez 4 lata razem z Tadeuszem Drozdą występował w kabarecie *Drozda Show*. W latach 90. był gospodarzem teleturnieju *As, dama, walet* emitowanego na antenie Polsatu. W latach 2000–2001 na antenie TVN prowadził program *Ładny Dom*. Popularność przyniosły mu serial TVP1 *Klan* (1997–2004) oraz sitcom Polsatu *Miodowe lata* (1998–2003), w którym wcielił się w postać egoistycznego i pomysłowego Karola Krawczyka, wyróżnionego nominacją do Telekamer 1999 w kategorii Aktor. Rolę tę powtórzył później w spin-offie serialu, *Całkiem nowe lata miodowe* (2004). W 2006 roku dołączył do obsady serialu *Ranczo*, w którym grał podwójną rolę braci-bliźniaków Pawła i Piotra Koziołów, za którą był nominowany (czterokrotnie) do Telekamer (2008, 2009, 2011, 2017). W scenach, w których obaj bracia występują razem, jego dublerem był Robert Ostolski. W latach 2010–2011 grał główną rolę w serialu *Ludzie Chudego*. W filmach był wielokrotnie obsadzany, na zasadzie przeciwieństwa postaci, w duecie aktorskim z Arturem Barcisiem. Od 2012 roku zajmuje się reżyserią teatralną. Wyreżyserował spektakle: *Trzeba zabić starszą panią* (Och-Teatr, 2012), *Złodziej* (Teatr Capitol w Warszawie, 2014), *Truciciel* (Och-Teatr, 2015), *Serca na odwyku* (Agencja Artystyczna Certus, 2015), *Kolacja dla głupca* (Scena Spektaklove, 2021), *Dziewczyna z pociągu* (Och-Teatr, 2021).

foto: Iza Grzybowska

reż. K. Sofulak), Teatru Nowego w Łodzi (m.in.: *Wiele demonów*, reż. M. Grabowski; *Fantazja Polska*, reż. M. Wojtyszko), Teatru Bagatela w Krakowie (*Wesele Figara*, reż. M. Grabowski), Teatru Muzycznego w Łodzi (*Złap mnie jeśli potrafisz*, reż. J. Szydłowski; *Miss Saigon*, reż. Z. Macias; *Nędznicy*, reż. Z. Macias), Teatru im. S. Żeromskiego w Kielcach (*Prędko, prędko*, reż. M. Grabowski), Teatru im. A. Mickiewicza w Częstochowie (*Testosteron*, reż. A. Saramonowicz), do filmów: m.in.: *The Saints*, reż. M. Scorsese; *Acts of the Apostles*, reż. B. Hilton; *Martin Luther. The idea that changed the world*, reż. D. Batty; *Affair of Honor*, reż. I.F. Hering; *Ni z tego, ni z owego*, reż. M. Wojtyszko; *Pod*, reż. J. Satanowska; *Pierwsze lato końca świata*, reż. N. Gonera; *Władcy przygód. Stąd do Oblivio*, reż. T. Szafranski. Pracowała w Teatro dell'Opera di Roma, przy licznych programach telewizyjnych, reklamach i teledyskach. Od 2009 roku projektuje kostiumy dla Stowarzyszenia Teatralnego Badów.

Sebastian Klim

reżyseria światła

Zawodowo jest kierownikiem technicznym sceny w Instytucie Teatralnym im. Zbigniewa Raszewskiego w Warszawie. Zajmuje się też reżyserią i realizacją światła oraz projektowaniem instalacji świetlnych na potrzeby różnego rodzaju wydarzeń artystycznych. Reżyser światła w ponad trzydziestu spektaklach, m.in.: *You can fail! Porażka Show*, reż. J. Sobczyk; *Cukry*, reż. P. Leończyk; *Ściany*, reż. U. Kijak; *Nie jestem rośliną*, reż. J. Wielgus; *Rewolucja, której nie było*, reż. J. Sobczyk; *Siedem historii okrutnych*, reż. J. Wielgus; *Królestwa*, reż. J. Sobczyk; *Wróg. Instrukcja obsługi*, reż. J. Sobczyk. W teatrze fascynuje się tym, czego jeszcze w nim nie widział i tego w nim szuka.

foto: Maciej Czernski

Zuzanna Markiewicz

scenografia i kostiumy

Kostiumografka, scenografka, doktorka filozofii, autorka kostiumów operowych, teatralnych, filmowych, baletowych. Projektowała kostiumy m.in. dla Teatru Ateneum w Warszawie (*Cesarz*, reż. M. Grabowski), Teatru Polonia (*Aleja Zasłużonych*, reż. K. Janda; *Próby*, reż. M. Grabowski; *Policja. Noc zatracenia*; reż. A. Saramonowicz; *Siedem sekund wieczności*, reż. P. Szalsza), Opery Bałtyckiej (*Sen nocy letniej*, chor. G. Veredon), Och-Teatru (*Ożenek*, reż. J. Gajos; *Dziewczyna z pociągu*, reż. C. Żak), Teatru Powszechnego w Warszawie (*Czynny do odwołania*, reż. P. Bikont), Trondheim Symfoniorkester & Opera (*Il mondo della luna*, reż. E. Buchmann), Teatru Wielkiego w Łodzi (*Rigoletto*, reż. P. Bosisio; *Viva la mamma*, reż. R. Skolmowski; *Grek Zorba*, chor. L. Massine; *Dziewczyna z Dzikiego Zachodu*,

foto: Agnieszka Cyracka

Aktorki i aktorzy

fol. Wojtek Mann

Dorota Stalińska

Aktorka teatralna i filmowa. Absolwentka warszawskiej Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej. Już na ostatnim roku studiów zaczęła występować w warszawskim Teatrze na Woli. Grała m.in. w spektaklach w warszawskim Teatrze Powszechnym, Operze Bałtyckiej, Wrocławskim Teatrze

Współczesnym oraz Teatrze Telewizji. Wielokrotnie grała w monodramach i była nagradzana za stworzone w nich kreacje aktorskie (np. na Ogólnopolskim Festiwalu Teatrów Jednego Aktora w Toruniu za monodramy *Żmija* i *Utracona cześć Katarzyny Blum*). Epizodycznie grała w filmach, gdy jeszcze była na studiach. Na wielkim ekranie zadebiutowała w filmie Andrzeja Wajdy *Człowiek z marmuru*. Pierwszoplanowa rola w filmie Barbary Sass *Bez miłości* (1980) rozpoczęła współpracę Doroty Stalińskiej z tą reżyserką. Zagrała u niej m.in. w: *Debiutantce* (1981), wielokrotnie nagradzanym *Krzyku* (1982), *Dziewczętach z Nowolipiek* (1985) i *Historii niemoralnej* (1990). Inne filmy z jej udziałem to m.in.: *Wahadełko* F. Bajona czy *Seksmissja* J. Machulskiego. Dwukrotnie wcieliła się w postać Hanki Ordonówny w fabułach Janusza Rzeszewskiego: *Miłość ci wszystko wybaczy* i *Lata dwudzieste, lata trzydzieste*. Występowała w filmach K. Kieślowskiego (*Dekalog trzy*), J. Kidawy Błońskiego (*Męskie sprawy*), M. Łazarkiewicza (*Ostatni dzwonek*), J. Skolimowskiego (*30 Door key*), J. Majewskiego (*Próba*). Znana z charakterystycznych, zapadających w pamięć ról teatralnych i filmowych, za które była wielokrotnie nagradzana. Za rolę w filmie *Bez miłości* otrzymała Nagrodę za najlepszą główną rolę kobiecą Brązowe Lwy Gdańskie na 7. Festiwalu Polskich Filmów Fabularnych w Gdańsku oraz Nagrodę im. Zbyszka Cybulskiego za najlepszy debiut. Po raz kolejny nagrodę za najlepszą główną rolę kobiecą otrzymała za rolę w filmie *Krzyk* na 9. Festiwalu Polskich Filmów Fabularnych w Gdańsku (1984) oraz została wyróżniona nagrodami CIDALC i CAALA na Międzynarodowym Festiwalu Filmowym w San Sebastian (1983). Dwukrotna laureatka „Złotej Kaczki” (1983 i 1990), w 2013 roku została uhonorowana Srebrnym Medalem „Zasłużony Kulturze Gloria Artis”. W ostatnich latach szerokim echem odbiły się jej role w takich filmach jak: *Chłopi*, *Moje Stare*, *Kogel Mogel 4*, *Kogel Mogel 5*, *Uwierz w Mikołaja*, *Poskromienie złoŃnicy*, *Poskromienie złoŃnicy 2: Wiele hałasów o nic*. Aktorka wydała także trzy tomiki wierszy: *Pożyczony natchnienie*, *Niewierny czas* i *Agape* oraz trzy płyty z piosenkami. Znana jest również ze swojej działalności społecznej i samorządowej. Od 9 lat pełni funkcję radnej w sejmiku województwa mazowieckiego.

Katarzyna Herman

fol. Filip Zwierchowski

Aktorka. Absolwentka Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej w Warszawie (1994). Od nagrodzonego debiutu w *Ożenku* M. Gogola na scenie warszawskiego Teatru Powszechnego (1994) bardzo lubi komedie i chętnie w nich występuje. W zespole Teatru Powszechnego była do roku 2008, a w latach 2008–2011 była aktorką stołecznego Teatru Ateneum. W tej chwili możemy ją podziwiać w spektaklach *Nerwica natręctw* i *Czworo do poprawki* oraz w serialu Netflixa *1670*. Choć zagrała już w ponad 50 dramatycznych spektaklach teatralnych oraz w wielu filmach i serialach u poważnych reżyserów i reżyserów (m.in. F. Bajona, J. Borcucha, I. Cywińskiej, K. Dębskiej, A. Glińskiej, M. Grzegorzka, A. Holland, J. Holoubka, K. Minkowskiej, A. Smoczyńskiej, T. Wasilewskiego, K. Zanussiego i X. Żuławskiego), to uważa, że zrobienie dobrej komedii jest największym wyzwaniem zawodowym. Laureatka wielu nagród teatralnych i filmowych (choćby Chińskiego Oscara za kobiecą rolę pierwszoplanową w filmie *Oszukane*; 2014). Prywatnie pasjonuje ją psychologia pozytywna i neuroplastyczność mózgu. Lubi śmiać się, tańczyć (uczęszczała do Warszawskiej Szkoły Baletowej) oraz pływać w zimnym Bałtyku.

fol. Karolina Grabowska

Marcin Perchuć

Aktor teatralny, filmowy, telewizyjny i dubbingowy. W 1996 roku ukończył studia w Państwowej Wyższej Szkole Teatralnej w Warszawie, dyplom uzyskał w 2007 roku. Popularność zdobył dzięki roli premiera Konstantego Turskiego w serialu Agnieszki Holland *Ekipa* oraz majora Pawła Sikorskiego

w serialu Patryka Vegi *Twarzą w twarz*. Na deskach teatru zadebiutował w 1996 roku rolą Sylwestra w *Szelmostwach Skapena*, spektaklu Teatru Montownia na scenie Teatru Powszechnego w Warszawie, gdzie występował przez kolejne trzy lata. Jest członkiem Teatru Montownia, z którym grał na deskach teatrów: Powszechnego, Studio, Studio Buffo, Och-Teatru czy Polonii. Na dużym ekranie można było zobaczyć go po raz pierwszy w 2000 roku w *Pół serio*. Grał w takich produkcjach jak: *Quo vadis*, *Ciało*, *Senność*, *Mała wielka miłość*, *Wałęsa. Człowiek z nadziei*, *Listy do M. 2* czy *Po prostu przyjaźń*. Ostatnio wystąpił w *Zoźie*, *Skołowanych*, a także w filmach Netflixa: *Pod Wiatr* i *Fanfik*. Widzowie znają go również z wielu produkcji serialowych, takich jak: *Kryminalni*, *Oficerowie*, *Teraz albo nigdy!*, *Usta Usta*, *Twarzą w twarz*, *Lekarze*, *Barwy szczęścia*, *Za marzenia*, *Gry rodzinne* czy *Pajęczyna*. Pasją aktora jest dubbing. Użytył głosu wielu bohaterom produkcji animowanych i fantasy (usłyszeć go można m.in. w takich projektach jak *Harry Potter i Komnata Tajemnic*, *Lucky Luke*, *Szeregowiec Dolot* i *Dżungla*), a także przeczytał kilkanaście audiobooków. Od lat związany jest z warszawską Akademią Teatralną, w której pełni obecnie funkcję prorektora ds. spraw studenckich.

Mariusz Zaniewski

Aktor teatralny, telewizyjny i filmowy. Ukończył Państwową Wyższą Szkołę Teatralną w Krakowie w 2003 roku. Pracował w Teatrze Polskim we Wrocławiu (2006–2009), Nowym w Poznaniu (2011–2022), współpracował z teatrami: Starym i STU w Krakowie oraz Powszechnym w Warszawie. Swoich sił próbował

również jako dramaturg i reżyser, jego sztuka *DzzZa/przyszłość boli tylko raz* znalazła się w półfinale Gdynińskiej Nagrody Dramaturgicznej i jest obecnie w repertuarze Teatru Nowego w Poznaniu. Namiętnie uprawia sport, choć nie jest dobry w żadnej dyscyplinie. Od października mieszka po sąsiedzku z Teatrem Komedia i odczuwa jego humorystyczną emanację.

phot. Paulina Pawłowska

Piotr Ligienza

Ukończył Państwową Wyższą Szkołę Teatralną w Krakowie. Grał w Starym Teatrze w Krakowie, Teatrze Polskim w Bydgoszczy, w warszawskim Teatrze Studio, Teatrze Na Woli, Och-Teatrze, Teatrze Polonia, Teatrze IMKA, Teatrze WARSawy oraz Teatrze Rozmaitości.

W latach 2007–2016 był w zespole Teatru Powszechnego w Warszawie. Trzykrotnie nominowany do prestiżowej nagrody Feliksy Warszawskie (za role w *Locie nad kukulczym gniazdem* w reżyserii Jana Buchwalda, w *Sierotach* w reżyserii Grażyny Kani oraz w *Fazie Delta* w reżyserii Gabriela Gietzkiego). Pracował m.in. z Piotrem Cieplakiem, Michałem Borczuchem, Mają Kleczewską czy Sebastianem Chondrokostasem. Szerokiej widowni znany jest z seriali TV m.in.: *Czas honoru*, *Ranczo*, *Dziewczyny ze Lwowa*, *Barwy szczęścia*.

phot. Paulina Czyżewska

Eliza Borowska

Absolwentka warszawskiej Akademii Teatralnej, którą ukończyła w 2003 roku. Na scenie debiutowała w 2001 roku w spektaklu *Bambini di Praga* w reżyserii Agnieszki Glińskiej. W latach 2003–2016 była aktorką Teatru Powszechnego w Warszawie, a od 2017 do 2024 roku aktorką stołecznego Teatru Polskiego. Grała również na scenach Teatru Wybrzeże w Gdańsku (spektakle w reżyserii Jana Klaty), Teatru Narodowego (spektakle w reżyserii Natalii Korczakowskiej), Teatru Konsekwentnego oraz w zespole grupy kabaretowej Pożar w Burdelu. Na stałe współpracuje z Teatrem Polskiego Radia i lubelskim Teatrem Provisorium. Jest laureatką wielu nagród: w 2003 roku na II Międzynarodowym Festiwalu Szkół Teatralnych zdobyła nagrodę za rolę drugoplanową Warii w *Wiśniowym sadzie* A. Cechowa w reżyserii A. Glińskiej (dyplomowe przedstawienie Akademii Teatralnej im. A. Zelwerowicza w Warszawie). W 2003 roku w IX Ogólnopolskim Konkursie na Wystawienie Polskiej Sztuki Współczesnej została nagrodzona za rolę Młodej Bladej w *Żegnaj, Judaszu* I. Iredyńskiego w reżyserii B. Suchockiej (spektakl dyplomowy Akademii Teatralnej im. A. Zelwerowicza w Warszawie); za rolę tę otrzymała także Nagrodę Główną oraz Nagrodę Jana Machulskiego na XXI Festiwalu Szkół Teatralnych w Łodzi. W 2012 roku w Ogólnopolskim Konkursie na Wystawienie Polskiej Sztuki Współczesnej zdobyła Nagrodę im. Jana Świderskiego za rolę Suki Azy w przedstawieniu *Nieskończona historia* A. Pałygi w reżyserii P. Cieplaka w Teatrze Powszechnym w Warszawie. W 2020 roku otrzymała Nagrodę im. Aleksandra Zelwerowicza za najlepszą kreację aktorską w sezonie za rolę kobiety w spektaklu *Wszystko płynie* W. Grossmana w reżyserii J. Opryńskiego w Teatrze Provisorium. Prywatnie szczęśliwa żona i mama dwójki fantastycznych nastolatków oraz przyjaciółka jednego cudownego rudego mieszańca, który wabi się Foton.

Mateusz Banasiuk

Aktor. Ukończenie Akademii Teatralnej im. A. Zelwerowicza w Warszawie przypieczętował nagrodą za rolę w spektaklu dyplomowym. Za swój debiut teatralny w sztuce *Zakłęte rewiry* w reżyserii Adama Sajnuka został nagrodzony Feliksem. Jego najgłośniejsza rola filmowa w obrazie *Płynące wieżowce* również została obsypana nagrodami. Przez lata był związany z Teatrem Ateneum, a także z Teatrem Komedia. Mateusz Banasiuk jest obecny nie tylko na scenach teatralnych, ale też na ekranach telewizyjnych i kinowych. Przez lata grał w serialu *Pierwsza miłość* a aktualnie – w *Barwach szczęścia*. Ostatnie filmy, w których zagrał główne role, to *Miłość do kwadratu* – obraz zrealizowany przez Netflixa (premiera filmu w walentynki obejrzana została przez 30 mln widzów na całym świecie w ciągu jednego miesiąca) oraz głośny film *Furioza*.

phot. Kasia Paskuda

Maciej Zuchowicz

Aktor teatralny, telewizyjny, dubbingowy. Absolwent Wydziału Aktorskiego Akademii Teatralnej im. A. Zelwerowicza w Warszawie (2016). Po studiach dołączył do zespołu Teatru im. W. Bogusławskiego w Kaliszu, z którym współpracował do 2020 roku, a obecnie jest aktorem gościnnym.

Współpracował z warszawskimi teatrami: Dramatycznym m. st. Warszawy, Teatrem Klasyki Polskiej, Teatrem Druga Strefa, Teatrem Scena, Teatrem Ochoty, a także z Teatrem Polskiego Radia. Laureat nagrody dla młodego aktora na XIX Festiwalu „Rzeczywistość Przedstawiona” w Zabrzu oraz nagrody aktorskiej na Festiwalu Młodzi i film w Koszalinie za rolę w spektaklu Teatru Telewizji *Taniec z ofiarą* (2023). Szerszej widowni znany przede wszystkim z seriali: *Chyłka* i *Przyjaciółki*. Współpracował z Teatrem Telewizji w ramach Teatroteki i spektakli telewizyjnych dla młodych widzów produkcji TVP ABC. Oprócz tego można go usłyszeć w wielu rolach dubbingowych: *Był sobie pies 2*, *Kraina Smoków*, *Tuca i Bertie*. W pracy teatralnej interesuje go różnorodność, poszukiwanie autentyczności i żywy kontakt z widownią. Aktorstwo jest dla niego przede wszystkim opowiadaniem historii. Prywatnie miłośnik dalekich podróży.

phot. Jowita Tenderowicz

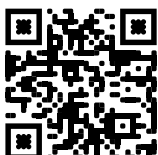
Uśmiech w prezencie miejcie na względzie!

Teatralny voucher to świetny pomysł na upominek!

Obdarowani voucherem sami decydują,
co chcą obejrzeć na scenie Komedii,
a Ty dostarczasz im okazji do śmiechu,
relaksu i wzruszeń.

Dowiedz się więcej
o komediowych
voucherach:

Sprawdź
komediowy
repertuar:

TworzyMY Komedię

Krzysztof Wiśniewski
dyrektor Teatru

Aneta Groszyńska
zastępczyni dyrektora
ds. artystycznych

Łukasz Orłowski
zastępca dyrektora ds. rozwoju
i komunikacji

Lidia Truszkowska
główna księgowa

Monika Jakubczyk
zastępczyni głównej księgowej

Danuta Pszczołkowska
specjalistka ds. płac

Joanna Piliszek
specjalistka ds. rozliczeń
z kontrahentami oraz Vat

Marta Dudek
radczyni prawna

Małgorzata Kondracka
specjalistka ds. obsługi sekretariatu

Kamila Rejchert
kierowniczka Działu Administracji

Anna Andracka
kierowniczka Działu Komunikacji,
Marketingu i Sprzedaży

Agnieszka Butowska
zastępczyni Kierowniczki Działu
Komunikacji, Marketingu i Sprzedaży

Justyna Piliszek
starsza specjalistka ds. sprzedaży
i rozwoju publiczności

Anna Hautz
specjalistka ds. komunikacji i ePR

Beata Ptak
specjalistka ds. sprzedaży
indywidualnej i grupowej/kasjerka

Julia Horszwałd
specjalistka ds. sprzedaży, kasjerka

Robert Ostolski
kierownik Działu Koordynacji Pracy /
inspicjent

Aleksandra Maron
koordynatorka Małej Sceny,
inspicjentka

Justyna Pankiewicz
kierowniczka Działu Produkcji

Marta Kostoń
producentka

Ewa Piórek
producentka

Marcin Gajewski
kierownik techniczny

Paweł Stefaniak
kierownik obsługi sceny

Donald Klepczarek
kierownik pracowni
oświetleniowej

Marcin Bociński
kierownik pracowni
audiowizualnej

Marek Klepczarek
starszy specjalista realizator
światła

Mateusz Bagiński
starszy specjalista realizator
audio/video

Jakub Szafran
realizator światła

Olga Rojek
realizatorka audio/video

Krzysztof Iwański
zastępca kierownika sceny, rzemieślnik
teatralny, montażysta sceny

Grzegorz Laskus
rzemieślnik teatralny, montażysta
sceny

Łukasz Kubiak
rekwizytor

Irmina Kurowska
garderobiana

Katarzyna Adamczyk
garderobiana

Andrzej Milewski
starszy portier informator

Waldemar Pilich
starszy portier informator

Piotr Skrzypczyk
starszy portier informator

Cezariusz Zieliński
starszy portier informator

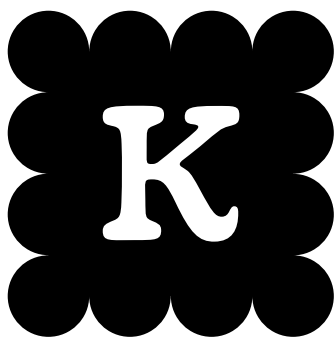
Piotr Szulęcki
portier informator

Agnieszka Grabowska
pracowniczka gospodarcza

Alina Laskus
pracowniczka gospodarcza

Małgorzata Wajer
pracowniczka gospodarcza

Anna Wójcik
pracowniczka gospodarcza

Teatr Komedia

teatrkomedia.pl

#niepowazninaserio

instytucja kultury
miasta stołecznego
Warszawy

Mecenas

Partner Teatru

